

Θράκ. (Αίν.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά. άλούπισ ό, Πελοπν. (Στεμν.)

Έκ του ούσ. άλεπός. Διά τώ άρσ. άλούπισ πβ. τώ στόμα και ό στόμας, τώ άθότυρο και ό άθότυρος κττ.

1) Άλώπηξ Ζάκ. Ήπ. Θράκ. (Αίν. κ. ά.) Ίων. (Σμύρν.) Καππ. (Σίλ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Λάστ. Στεμν. κ. ά.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά.: Τ' άλούπιν έβγαλεν τ' άμ-μάδκια του γαδάρον (έκ παραμυθ.) Κύπρ. Ούλουτζίματα άλουπιών (ώρυγαι άλωπέκων) Σίλ. || Φρ. Είναι άλούπι (έπί του εύφυοϋς, πονηροϋ και πανούργου δια τήν γνωστήν τής άλώπεκος πανουργίαν) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Ήρτεν τ' άλούπιν τώ καθούπιν, τώ τελώνιον τής γής, τώ όχτρομούτσουνον (έξ έπφδ.) Κύπρ. || Άσμ.

Ευπνί τ' άλάφια γιά βοσκή, τ' άλούπια γιά κυνήγι Σμύρν.

Κράζει τ' άλάφια 'ς τή βοσκή, τ' άλούπια 'ς τώ κυνήγι Ήπ.

Έρθε τ' άλέπι, | έφαι τώ πετεινί,
που 'λάλει και ξύπνα | τώ δόλιο τώ γέρω

Ήπ. Θέ μου, μη κράξη ό κόκορας και ξημερώς ή μέρα κ' εκείνος ό πεντέρημος άρχισε νά λαλάη, άλούπισ νά τόν φάη

Στεμν. Συνών. ιδ. έν λ. *άλέπα. Ή λ. υπό τόν τύπ. Άλούπισ και έπών. 2) Δέρμα άλώπεκος Ήπ. Πελοπν. (Λάστ. κ. ά.) Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ά. — Λεξ. Βυζ. Συνών. ιδ. έν λ. *άλεπιά.

Ή λ. υπό τόν τύπ. Άλούπι και ώς τοπων. Πελοπν. (Άρκαδ.)

άλεπιά ή, άμάρτ. άλουπιά Κύπρ.

Έκ του ούσ. άλέπι, παρ' ό και άλούπι.

Πανουργία, πονηρία: Σάν άλουπκιά φαίνεται ή δουλειά που σοϋ έκατάφερεν. || Φρ. Παίξει άλουπκίες (έπί του ύποκριτου και δολίου). Συνών. άλεπήσιος 2, άλεπότη, άλεπουδιά, άλεπωσύνη. Πβ. άλεπογανξά.

άλέπιστος επίθ. Πόντ. (Τραπ. κ. ά.)

Τώ μεταγν. επίθ. άλέπιστος.

Ό μη έκλεπισθείς.

άλεπίτικα επίρρ. Θράκ.

Έκ του έπιθ. άλεπίτικος.

Πονήρως, ύπούλως: Μē κοιτάζει άλεπίτικα. Τά 'κλεψε άλεπίτικα.

άλεπίτικος επίθ. Θράκ. άλ'πίτ'κους Θεσσ. (Πήλ.)

Έκ του ούσ. άλεποϋ, παρ' ό και άλ'ποϋ, και τής παραγωγικής καταλ. -ίτικος.

1) Ό άνήκων εις τήν άλώπεκα Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ.: Δέρμα άλεπίτικο. || Φρ. Άλ'πίτ'κα καμώματα (πανουργίαι) (Πήλ.) 2) Πονηρός Θράκ.: Άλεπίτικο μάτι.

άλεπίτσα ή, άμάρτ. άλωπίτσα (Παρνασσ. 8,698) άλουπίτσα Λεξ. Γαζ. (λ. άλωπέκιον) άλιπίτσα Παξ. άλ'πίτσα Μακεδ. (Άνασελ.)

Ύποκορ. του ούσ. άλεποϋ δια τής παραγωγικής καταλ. -ίτσα.

1) Μικρά άλώπηξ (Παρνασσ. 8,698) — Λεξ. Γαζ. ένθ' άν. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι. 2) Είδος σταφυλής με

έπιμήκεις βότρους όμοίους πρὸς οὐράν άλώπεκος, ή τῶν άρχ. άλωπεκίς (ιδ. ΜΣτεφανίδ. έν Λαογρ. 9 (1926) 445) Μακεδ. (Άνασελ.) Συνών. άλεποουρά 2. 3) Φυτόν τι, έκ του όποιου κατασκευάζονται σάρωθρα Παξ. [**]

*άλεπιτσερό τό, άλιπιτσερό Παξ.

Έκ του ούσ. άλεπίτσα και τής παραγωγικής καταλ. -ερό.

Τόπος ένθα φύεται τώ φυτόν άλεπίτσα 3.

άλεπίτσος ό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ύποκορ. του ούσ. άλεπός δια τής παραγωγικής καταλ. -ίτσος ώς και άνθρωπίτσος, παιδίτσος κττ.

Μικρά άλώπηξ. Συνών. ιδ. έν λ. άλεπάκι.

*άλεπόβακλος επίθ. Θηλ. άλουποβάκλα Κύπρ. άλουποβάκλισσα Κύπρ.

Έκ τῶν ούσ. άλεποϋ και βάκλα.

Ό έχων οὐράν ώς ή τής άλώπεκος, ήτοι μακράν και θυσανωτήν, επί ζώου. Συνών. *άλεποούρης.

άλεπόβηχας ό, άμάρτ. άλουπόβηχ-χας Κύπρ.

Έκ τῶν ούσ. άλεποϋ και βήχας.

1) Βήξ ξηρός και άνευ φλέγματος, βραγχνώδης δέ ώς ό τῶν άλωπέκων. 2) Ή νόσος κοκκίτης (όνομασθείσα οὕτω δια τόν ξηρόν βήχα).

άλεπογανξά ή, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τῶν ούσ. άλεποϋ και άγανξά.

Πονηρία, πανουργία άλώπεκος (έκ μεταφ. τῶν έλιγμῶν δρόμου, τούς όποιους ύποτίθεται ότι κάμνει ή άλώπηξ έκ λόγων προνοίας). Πβ. άλεπιά.

άλεπογανίζω άμάρτ. άλουπογανίζω Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) άλ'πογανίζω Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. κ. ά.)

Έκ του ούσ. άλεπογανξά.

Δαπανῶ τόν χρόνον μου ματαιώς περιφερόμενος έδῶ και εκεί ένθ' άν.: Ούλη μέρα σήμερα άλ'πογανίζω! Κλουτσιοχ.

άλεπογάνισμα τό, άμάρτ. άλουπογάνισμα Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Έκ του ρ. άλεπογανίζω.

Τώ άσκόπως περιφέρεσθαι έδῶ και εκεί.

άλεπόγουννα ή, Λεξ. Λάουνδ. Μ. Έγκυκλ. άλιπόγ'να Θράκ. (Άδριανούπ.) άλ'πόγουννα Ήπ. άλεπουδόγουννα άγν. τόπ.

Έκ τῶν ούσ. άλεποϋ και γούνα. Ή λ. και παρὰ Σομ. Τώ άλεπουδόγουννα έκ του θέματος του πληθ. άλεποϋδες. Παρὰ Βλάχ. άλουπουδόγουννα.

Γούνα, μηλωτή έκ δέρματος άλώπεκος. Πβ. *άλεπιά.

άλεποθάνατος επίθ. Χίος άλιποθάνατος Χίος (Καρδάμ.) 'λουποθάνατος Κύθηρ. Μεγίστ. Πληθ. άλιπου-θάνατα τά, Λέσβ.

Έκ τῶν ούσ. άλεποϋ και θάνατος.

1) Ό προσποιούμενος τόν άσθενή (θά έσήμαινε πρῶτον τόν προσποιούμενον τόν νεκρόν έκ μεταφ. τής ιδιότη-

